

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "K." sp. z o.o. w S.
przeciwko "L." sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt VII ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda „K.” sp. z o.o. w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 7 grudnia 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przesądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego „L.” sp. z o.o. w W. kwoty 358 796,60 zł. z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie tytułem zwrotu pobranych przez pozwanego w latach 2007-2009 r., niedozwolonych, zdaniem powoda, w świetle art.15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 419 ze zm.- dalej u.n.k.), opłat z tytułu usług marketingowych i premii pieniężnych w ramach umów handlowych przewidujących dostarczanie przez powoda towaru do sprzedaży w sieci wielkopowierzchniowych sklepów budowlanych prowadzonych przez pozwanego. Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo w całości, zaś Sąd Apelacyjny, wskutek apelacji pozwanego, zmienił zaskarżony wyrok i powództwo to oddalił.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i drugiej przyczynie kasacyjnej. Istotne zagadnienie prawne dotyczy rozkładu ciężaru dowodu w sprawach dotyczących tego rodzaju opłat, zaś wykładni wymaga przepis art.15 ust. 1 pkt 4 u.n.k. powodujący wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie.

W nawiązaniu do tak sformułowanych przyczyn kasacyjnych trzeba przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej,

jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

W odniesieniu do wywodów skarżącego uzasadniających wnioszek o przyjęcie skargi należy podnieść, że problematyka prawna art.15 ust. 1 pkt 4 u.n.k. dotycząca opłat zastrzeganych w umowach handlowych zawieranych przez przedsiębiorców z sieciami sklepów wielkopowierzchniowych, w tym opłat marketingowych i z tytułu premii pieniężnej została już objaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, albowiem jest przedmiotem wielu jego orzeczeń, które skarżący zresztą przytoczył. Nie ma zatem konieczności ani racjonalnej potrzeby ponownej wypowiedzi na ten temat, zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny osadził rozważania prawne dotyczące wykładni przytoczonych we wniosku przepisów na zaaprobowanych i częściowo uzupełnionych ustaleniach faktycznych Sądu pierwszej instancji, które nie podlegają kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, której źródłem jest wykładnia prowadząca do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych. Trzeba jednak zwrócić uwagę na niuansowanie oceny prawnej dokonywane w konkretnych sytuacjach przez sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy, wyłączające jakikolwiek automatyzm i sprawiające, że owa rozbieżność może mieć charakter pozorny. Uwagi te należy odnieść do wniosku powoda o przyjęcie skargi do rozpoznania motywowane druga przyczyną kasacyjną. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny szczegółowo bowiem wyjaśnił, z jakich przyczyn przyjął przy ustaleniach

stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

aj